

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Δέν έχει κέρι γιά κάπνισμα. Νά όμως τί θά κάμψ... Θά τραβήξω ὡς τήν ἄλλη γωνία τοῦ δρόμου μέ κανονικό περπάτημα. Ἄν φτάσω μέ τ' ἀριστερό ποδάρι θά βρῆ τήν γυναίκα του στό σπίτι. Αὐτό εἶνε... Ἐμπρός !...

Προχωράει προσεκτικά, κανονίζοντας τά βήματά του. Λίγο πιά δῶ ἀπ' τήν γωνία στέκεται. Μισοκλείνει τά μάτια καί βηματίζει μετρώοντας :—« Ἐνα... δύο, ἔνα... δύο, ἔνα... » Ἐφτασε !... Ἡ χαρά του εἶνε μεγάλη. Τά πράγματα ἦσαν βολικά. Κρατάει ἀκόμα τὸ ἀριστερό του πόδι ἔμπρός. Ναι, ναι, δέν τὸν γελᾶνε τὰ πράγματα, δέν τὸν γελᾶει ἡ καρδιά του. Ἡ Ἄννα του θάνε σπῆτι τήν ὥρα αὐτή καί θά τὸν περιμένει...

Ξεκινᾶει... Σκέφτεται τίς νύχτες πού πέρασε ολομόναχος καί ἀνατριχιάζει. Θά τὸν λυπηθῆ ὁ θεός. Δέ θά ξαναπερῶσῃ τέτοια ἀγωνία... Τὸ σπίτι του καθότανε στή ψυχὴ του, ὅλα κεί μέσα τοῦ μίλαγαν γι' αὐτή, κάθε ἐπιπλο εἶχε χίλιες δυὸ ἱστορίες νά τοῦ διηγηθῆ, τὰ ἀψυχα πέρανε ἀξαρφα ψυχὴ, νόμιζε πὸς θ' ἀρχίσουν ὅλα μαζί νά κλαίνε καί νά τὴν ἀποξητᾶν... Κι' ὅταν κατὰ τὰ ξημερώματα ἄκουσε τὸ μωρὸ του ν' ἀγοροῦ-πνήσῃ καί νά κλαίῃ, τότε πιά σπαράχηξε ἡ καρδιά του, τὸ κλάμα του ἔσπασε ἀβάσταχτο, οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπνιξαν, δάγκωνε τίς γροθίδες του γιά νά μὴ τὸν ἀκούσῃ ἡ ὑπερήτρια, ἔσφιγγε τὸ στόμα του ἀνάμεσα στή φούχτα του, τραβούσε τὰ μαλλιά του.

— Ἄννα !... Ἄννα !... Γιατί νά φύγῃς ;...

Ἄννα αὐτὴς ἡ θλιβερὴ καί λυπημένως σκέψεις τὸν συγχινοῦν βαθύ, στέκει βγάζει τὸ μαντήλι του, σφουγγίζει τὸν ἰδρώτα του καί σιγανομιλάει μονάχος του :

— Θά γύρῃς... Ὅλα θά τελειώσουν... Ἀπόψε... ἀπόψε κιόλας βροίκεται στό σπίτι... Τὸ καταλαβαίνω... Κάτι μοῦ τὸ λέει μέσα μου.

Ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο μιὰ γυναίκα τὸν παραμονεύει. Γυρίζει τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ μέσα, γένεφει σὲ κάποιον καί σὲ λίγο προβάλλει πλάι της ἄλλη μιὰ κυρία ἡλιωμένη. Τὸν δείχνουν καί κάτι ψιθυρίζουν χαμογελαστά. Τὸν ἔχουν πάρει γιά τρελλὸ πού γυρίζει στοὺς δρόμους καί παραμιλάει.

Ἡ κυρία Ζαχαρίας οὔτε προσέχει γύρω του. Ὁ ναὺς του εἶνε τώρα στό σπίτι.

Ἄννα !... μωρομιρίζει ὁ κύριος Ζαχαρίας...

Ναι, ναι, εἶπε εἶνε, μάτια μου, εἶπε εἶνε, γύρῃς. Θά σκέφθηκε τὸ κακὸ ποῦκανε καί θά μετανόησε. Ἐπειτα θά πεθῆνῃ τὸ παιδί. Ὅχι αὐτόν... Τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καλά, μὰ τί τὸν νοιάζει ; Φτάνει νάχη γυροῖ. Θά τῆς φερθῆ πολὺ γλυκά, πολὺ ταπεινά, νά εἶται σάν σκυλί, σάν ακουλιχί. Θά τῆς δώσῃ νά κα ταλάβῃ, ὅτι δέν εἶνε θυμωμένος, πὸς ἔῃ μονάχα γιά νάχη τῆ χαρῆ, νά τὴν βλέπῃ. Γιατί ἀρεῖ ὅμως τόσο ; Τί κάθεται καί χαμογεράει μέσα στό δρόμο ; Πρέπει νά τρέξῃ, νά φτάσῃ σπίτι τὸ γρηγορώτερο. Πετᾶται σάν νά κοιόταν τὴν ὥρα καί νά ἔπνι-σε ξαφνικά καί τρέχει μέ φούρια...

Μία διαβατικὴ κυρία μέ πυκνὸ βέλο πού τῆς κρύβει ἐντελῶς τὸ πρόσωπο, τὸν κάνει νά σταματήσῃ ἀπότομα. Πὸς χτύπησε ἡ καρδιά του !... Μὰ ὄχι ; Τί ἰδέα κι' αὐτή ! Ἡ Ἄννα εἶνε πιά στό σπίτι. Μωρομιρίζει κάτι ἀνάμεσα σὰ δόντια του, οἶχνει ἔνα τελευταῖο βλέμμα στή κυρία πού προχωρεῖ βιαστικῶς, χωρὶς νά τὸν προσέξῃ καί ξαναέρῃ τὸ δρόμο του...

Τοῦ φαίνεται πὸς εἶνε κιόλας χαρούμενος. Σάν ν' ἀλάφρωσε λιγάκι ἡ καρδιά του. Ἦταν τόσο λυπημένος τρεῖς μέρες τώρα ! Μὰ ὅλα πέρασαν πιά, ὅλα...

Χαμογελάει καί τρίβει τὰ χέρια του. Τὰ μάτια του λαμποκοπᾶνε ἀθῶα καί πρόσχα-ρα, σάν τοῦ ἔσωσῃ πὸν τὸ χάιδεμα.

Ἄχ ! πόσο θά χαρῆ ὁ μικρούλης τους ! Θά κολλήσῃ στό λαιμὸ τῆς μαμάς του καί θά ξεφωνίξῃ σάν τρελλός. Τρεῖς μέρες τώρα τῆ φώναζε κ' ἔκλαιγε ἀσταμάτητα μέρα καί νύχτα...

Μικρὸ μου !... Παιδάκι μου !... ψιθυρίζει συγχινημένος ὁ κύριος Ζαχαρίας καί τοῦ-χεται νά κλάψῃ...

Εἶνε πολὺ τρυφερὴ ἡ καρδιά του, κλαίει μέ τὸ παραμικρὸ. Λίγα δάκρυα ἔχουσε τρεῖς μερόνυχτα γιά τὴν Ἄννα του ; Ἐρεῖ καλά πὸς θά ξανακλάρῃ τώρα σάν φτάσῃ στό σπίτι καί τὴν ἀντικρυνεῖ. Ὁ ἀρχίσουν νά τρέχουν τὰ μάτια του μονάχα τους...

Δέν τοῦ μένον πιά παρὰ λίγα βήματα ὡς τὸ σπίτι. Μὰ δέν βιάζεται καί τόσο. Σιγά-σιγά, νά πάρῃ τὴν ὁδὸν του. Νοιώθει νά τοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά. Σηκώνει τὰ μάτια του καί κυττάει στὰ παράθυρα. Στὴν μπαλκονίστα ἔχουν φῶς. Τὰ γόνατά του τρέμουν, νομίζει πὸς θά σωριαστῆ κάτω. Ἄκουμπάει στὸν τοίχο, φτάνει στὴν πόρτα κι' ἀπλώνει τὸ χεῖρ του στό κουνδοῖνι. Γιατί διατάζει ὅμως εἶται ; Νά περιμένει λίγο μὴ-

